

Sygn. akt V CZ 34/17

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak (przewodniczący)

SSN Barbara Myszka (sprawozdawca)

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa E. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C.
przeciwko G. P., W. P. i J. T.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 kwietnia 2017 r.,
zażalenia pozwanych: G. P. i J. T.
na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 23 listopada 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) postanowieniem z dnia 23 listopada 2016 r. odrzucił, jako niedopuszczalną, skargę kasacyjną pozwanych G. P. i J. T. od wyroku tego Sądu z dnia 26 kwietnia 2016 r., którym Sąd Apelacyjny - na skutek apelacji pozwanych od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 sierpnia 2015 r. - zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził na rzecz powódki: od pozwanej W. P. kwotę 82 056 zł, a od pozwanych G. P. i J. T. kwoty po 20 514 zł - z ustawowymi odsetkami od dnia 5 listopada 2014 r., oddalił powództwo w pozostałej części i orzekł o kosztach procesu, natomiast w pozostałej części apelację oddalił i orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny stwierdził, że w odniesieniu do skarżących G. P. i J. T. wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych, wobec czego skarga kasacyjna jest niedopuszczalna i ulega odrzuceniu (art. 398² § 1 i art. 398⁶ § 2 k.p.c.). Dodał, że - wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżących – o dopuszczalności złożonej przez nich skargi kasacyjnej nie może przesądzać pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale z dnia 9 stycznia 2008 r., III CZP 111/07 (Biul. SN 2008, nr 1, s. 11), ponieważ dotyczył on kwestii właściwości rzeczowej sądu, a nie dopuszczalności skargi kasacyjnej.

W zażaleniu na postanowienie odrzucające skargę kasacyjną pozwani G. P. i J. T. zarzucili Sądowi Apelacyjnemu naruszenie art. 19 § 1 w związku z art. 398² § 1 k.p.c. przez przyjęcie, że przy współuczestnictwie jednolitym dla oznaczenia wartości zaskarżenia istotna jest „...wartość zasądzonych poszczególnie roszczeń, a nie ich suma...” i art. 21 w związku z art. 398²¹ k.p.c. przez przyjęcie, że w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalne jest odpowiednie stosowanie powołanego przepisu. W konkluzji wniesli o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący podnoszą, że ze względu na zachodzące w sprawie współuczestnictwo jednolite, oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia wymaga zliczenia wartości zasądzonych roszczeń, a tak oznaczona wartość jest wyższa od kwoty pięćdziesiąt tysięcy złotych (art. 21 w związku z art. 398²¹ k.p.c.). Uzasadniając rodzaj współuczestnictwa wywodzą, że jako spadkobiercy pozwanego M. P., który zmarł w toku procesu, dysponowali udziałem w majątku spadkowym wynoszącym 1/3 oraz że zgodnie z art. 1034 § 1 k.c. ponoszą odpowiedzialność solidarną, co pozwala uznać zachodzące w sprawie współuczestnictwo za materialne, powództwo zostało bowiem oparte na tej samej podstawie faktycznej i prawnej.

Wywody skarżących nie uzasadniają zarzutu obrazy art. 21 w związku z art. 398²¹ k.p.c. Powodowa spółka w pozwie skierowanym przeciwko W. P. i M. P. dochodziła kwoty 123 084 zł z odsetkami z tytułu nakładów poczynionych na nieruchomości pozwanych. Pozwany M. P. zmarł przed wytoczeniem powództwa, w

związku z czym pozew wniesiony przeciwko niemu został odrzucony, a skarżący, jako jego spadkobiercy, zostali wezwani do wzięcia udziału w sprawie obok W. P..

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem, dla oceny dopuszczalności skargi kasacyjnej ze względu na określoną w art. 398² § 1 k.p.c. wartość przedmiotu zaskarżenia, przy współuczestnictwie, które nie ma charakteru jednolitego bądź koniecznego, wartość tę określa się odrębnie w odniesieniu do każdego ze współuczestników (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 1997 r., I CKN 32/97, nie publ., z dnia 24 sierpnia 2007 r., I CZ 91/07, nie publ., z dnia 23 listopada 2010 r., V CSK 227/10, nie publ., z dnia 9 listopada 2011 r., V CSK 54/11, nie publ., z dnia 13 grudnia 2011 r., IV CSK 377/11, nie publ., z dnia 22 sierpnia 2013 r., IV CSK 200/13, nie publ., z dnia 7 marca 2013 r., II CZ 177/12, nie publ. i z dnia 29 stycznia 2014 r., I CSK 275/13, nie publ.). Skład orzekający podziela to stanowisko i wspierającą je argumentację.

Solidarność zobowiązania, na którą powoływali się skarżący, nie stwarza współuczestnictwa koniecznego dłużników, ponieważ istota solidarności biernej polega na tym, że każdy z dłużników zobowiązany jest wobec wierzyciela do spełnienia całego świadczenia tak, jakby był jedynym dłużnikiem, a wierzyciel może - według swego wyboru - żądać spełnienia całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna (art. 366 k.c.). Brak również podstaw do przyjęcia, że współuczestnictwo zachodzące w sprawie po stronie pozwanej jest współuczestnictwem jednolitym w rozumieniu art. 73 § 2 k.p.c.

W tej sytuacji - wbrew odmiennemu pogładowi skarżących - wartość przedmiotu zaskarżenia podlega oznaczeniu odrębnie w odniesieniu do każdego ze współuczestników.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 398²¹ k.p.c. oddalił zażalenie jako pozbawione uzasadnionych podstaw.